

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3426/2019
06.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, Илије Зиндовића, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Крстић, адвокат из ..., против туженог АД „ББ“ ..., чији је пуномоћник у поступку по ревизији Борис Богдановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1292/19 од 15.04.2019. године, у седници одржаној 06.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1292/19 од 15.04.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1292/19 од 15.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 752/17 од 27.12.2018. године, ставом првим, другим и трећим изреке усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу, за период од августа 2015. године закључно са децембром 2016. године, на име исплате регреса за коришћење годишњег одмора плати укупно 50.811,13 динара, а 121.772,16 динара на име накнаде трошкова исхране у току рада, све са законском затезном каматом на појединачне месечне износе, ближе одређене ставом другим и трећим изреке. Ставом четвртим изреке тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 70.751,00 динара са законском каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1292/19 од 15.04.2019. године, жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. наведеног Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о исплати неисплаћених накнада за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, којом је утврђено да је тужбени захтев основани, а да је тужени у обавези да тужиоцу плати тражене накнаде за период 01.06. до 31.12.2017. године, односно у периоду рада тужиоца код туженог, по закљученом уговору о раду са туженим АД „ББ“. Врховни касациони суд налази да је побијана одлука донета у складу са правним схватањем израженим у одлукама Врховног касационог суда са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари, о постојању права тужиоца на исплату тражених накнада и о њиховој висини. Тужилац ревизијом указује на одлуке којима су одбијени захтев тужилаца, али пресуда Врховног касационог суда Рев2 205/2015 од 25.02.2015. године, не представља одлуку донету у истој правној ствари и са истим чињеничним стањем, с обзиром да је наведеном одлуком одлучено о накнади зараде за сменски рад, а не о накнади трошкова исхране и регреса за коришћење годишњег одмора. Одлука Уставног суда Уж 2472/10 заснована је на другачијем чињеничном стању, јер се потраживање у односу на тужену АД „ББ“ односи на период до 31.12.2010. године, када су били на снази други општи акти тог туженог у односу на период потраживања у овој правној ствари. Остале одлуке на које се тужени позива, за које наводи да се односе на исти вид тражене накнаде, такође не представљају доказ о неуједначеној судској пракси, с обзиром да нису достављени и докази да су у наведеним предметима одбијени ванредни правни лекови - ревизије, изјављене против правноснажних судских одлука којима је евентуално одлучено на другачији начин у односу на одлуку у овој правној ствари.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па нису испуњени услови за одлучивање о ревизијама тужених, као о изузетно дозвољеним, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде за исхрану и регрес, поднета је 25.10.2017 године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 172.583,29 динар, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази граничну вредност за дозвољеност ревизије, од 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија туженог недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић